

Ομιλία Καλόγερου και Άγιος Αυτήνιος

Πρωτ. Γεωργίου

Δορμπαράκη

Σταμάτησαν σ' ένα ξέφωτο να ξαποστάσουν. Προσπάθησαν να βρουν λίγη σκιά, κάτω από τα αραιά φύλλα κάποιων μικρών δέντρων.

Ο ήλιος φαινόταν να τους είχε τσακίσει. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από το μέτωπό τους, ενώ οι μανδύες τους κολλούσαν πάνω στα κουρασμένα κορμιά τους. Και οι τρεις έκαναν την ίδια κίνηση: έβγαλαν γρήγορα το φλασκί από το ταγάρι τους και το σήκωσαν στα διψασμένα χείλη τους. Άνασήκωσαν λίγο από το κεφάλι τους και τον μαύρο σκούφο τους.

Δόξα Σοι, ο Θεός', ακούστηκε ψιθυριστή η φωνή τους.

Σε λίγο φτάνουμε στον προορισμό μας', είπε με ανακούφιση ο μεγαλύτερος, ο π. Άββακούμ, ένας λιοκαμένος καλόγερος μεσαίου αναστήματος που τώρα έπαιρναν τα γένια του λίγο ν' ασπρίζουν.

Έλπίζουμε να βρούμε και πάλι τον Γέροντα, όπως και πέρσι', συμπλήρωσε ο νεώτερος, ο π. Ίωάννης, ψηλός και αρκετά αδύνατος αυτός, με αραιά λεπτά μαύρα γένια.

Ο Γέροντας δεν φεύγει από την καλύβη του ποτέ, εκτός κι αν συντρέξει πολύ μεγάλη ανάγκη', πήρε τον λόγο ο τρίτος, ο π. Βαρνάβας, ο πιο εύσωμος από τους

άλλους καστανογένης καλόγερος, με ρόζους στα χέρια από τις πολλές χειρωνακτικές εργασίες.

Να, σαν την περίπτωση πριν λίγα χρόνια, που έμαθε για τους χριστιανούς που διώκονταν λόγω της πίστης τους στην 'Αλεξάνδρεια. Ενωσε την ανάγκη, είπε, να πάει να τους δει, να τους παρασταθεί, να προσευχηθεί για την καλή ομολογία τους. Κι ακόμη να τους ενισχύσει με την δική του παρουσία. Ολοι δα ξέρουν την μεγάλη φήμη του ως αγίου. Και μόνο η εμφάνισή του στην δίκη τους - ας την πούμε δίκη βέβαια - έκανε τους υποψήφιους μάρτυρες να πάρουν μεγάλο θάρρος. Ακουσα μάλιστα ότι και ο ίδιος ο κριτής σαν να φοβήθηκε που τον είδε μπροστά του. Θα επέτρεψε φαίνεται ο Κύριός μας το φως της αγιότητάς του να το δει κι εκείνος. Σαν φωτιά που κατακαίει βεβαίως', έσπευσε αμέσως να συμπληρώσει.

Επεσε σιωπή για λίγο. Η ανάσα τους όλο και γινόταν και πιο ήσυχη και κανονική. Η ανάπαυση και το νερό ανανέωναν τις δυνάμεις τους. Βυθίστηκε ο καθένας στις σκέψεις του.

Ηταν γνωστοί μεταξύ τους. 'Ασκήτευαν και οι τρεις σε κοντινές αποστάσεις, αλλά εκείνο που τους ένωσε περισσότερο ήταν όταν πριν μερικά χρόνια αποφάσισαν να πάνε να επισκεφτούν μαζί τον μεγάλο Γέροντα, τον 'Αντώνιο. Ο καθένας είχε τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους, αλλά και οι τρεις ενώνονταν κάτω από τον κοινό παρανομαστή: η χάρη του αγίου να τους καθοδηγήσει στα δύσκολα μονοπάτια της ζωής που είχαν διαλέξει να ακολουθήσουν.

Είχαν ξεκινήσει με ενθουσιασμό. Κάποιοι λιγοστοί ασκητές στα περίχωρα των χωριών τους τους γοήτευσαν στην επιλογή της αφιερωμένης ζωής. Εβλεπαν έντονα την διαφορά που είχαν αυτοί από τους άλλους χριστιανούς του κόσμου. Οι κοσμικοί χριστιανοί με τους οποίους ζούσαν, όπως άλλωστε και οι ίδιοι, χριστιανοί ήταν βεβαίως, αλλά σαν να τους έλειπε κάτι: δεν υπήρχε εκείνη η μυστική χαρά που φαίνεται να βγαίνει μέσα από την καρδιά, για την οποία διάβαζαν στα ευαγγέλια και τις επιστολές των αποστόλων. Στους πολλούς ήταν έντονη η στροφή στα πράγματα του κόσμου. Οι δουλειές τους τους απορροφούσαν. Τα προβλήματα της οικογένειάς τους τους κατέβαλλαν. Μια μελαγχολία και μια κατήφεια γυρόφερνε την μίζερη ζωή τους. Κι όταν συνάντησαν αυτούς τους ασκητές, που απομακρύνθηκαν απ' τους άλλους σαν μια αντίδραση στον αποχρωματισμένο χριστιανισμό τους, κι είδαν την χαρά που ανέβλυζε από τα

μάτια τους, ένιωσαν σαν να τους καλούσε ο Θεός να γίνουν σαν κι αυτούς. Ναι, ποθούσαν μια ζωή αφιερωμένη στον Κύριο.

Το έκαναν, αλλά μετά από κάποιο διάστημα άρχισαν τα προβλήματα. Λογισμοί άρχισαν να τους τυραννούν με αποτέλεσμα να τους οδηγούν σε σύγχυση. Το ξεκάθαρο προηγουμένως τοπίο γινόταν τώρα θολό μέσα στην ψυχή τους. Η απελπισία άρχισε να εμφανίζεται δειλά στην αρχή, πιο έντονα έπειτα, στην ζωή τους, χωρίς να ξέρουν ακριβώς τι γίνεται. Η απειρία στην πνευματική ζωή έδειχνε φανερά τα σημάδια της. Κατέφυγαν γι' αυτό στους ασκητές της περιοχής τους. 'Αλλά οι απαντήσεις τους δεν γέμισαν την καρδιά. Δεν τους πληροφόρησαν όσο ήθελαν. Τότε ήταν που σκέφτηκαν τον μεγάλο άγιο. Ο αββάς 'Αντώνιος φάνταζε σαν η μόνη λύση. Θεοφιλή' τον ονόμαζαν όλοι. Ηταν βεβαιωμένο ότι αυτός ήξερε τα μυστικά της καρδιάς, και μάλιστα δοσμένα από τον ίδιο τον Χριστό. Και το αποφάσισαν. Ετοιμάστηκαν να πάνε να τον δουν, να τον συναντήσουν, να τον ρωτήσουν. Και το έκαναν μια φορά, δυό φορές, τρεις φορές. Γιατί στον άγιο βρήκαν αυτό που έψαχναν: ο αββάς 'Αντώνιος τους έδινε κάθε φορά ο,τι διψούσε η καρδιά τους. Και το συγκλονιστικότερο: χωρίς κάποιες φορές καν να τον ρωτήσουν. Ο φωτισμένος από το Πνεύμα του Θεού νους του διέβλεπε τα μύχια της ψυχής τους.

Κάθε φορά όμως ρωτούσαν οι δύο μεγαλύτεροι. Ο π. 'Αββακούμ και ο π. Βαρνάβας. Αυτοί, ίσως λόγω και του μεγαλύτερου θάρρους από την ηλικία τους έθεταν τα ζητήματα της πνευματικής ζωής τους. Το τι τους απασχολούσε κάθε φορά με τους λογισμούς τους. Τους πειρασμούς που αντιμετώπιζαν από τις δαιμονικές επιθέσεις. Τις τρικλοποδιές που τους έβαζε ο πονηρός με τα εκ δεξιών όπλα. Ο νεώτερος, ο π. 'Ιωάννης, άκουγε και δεν ρωτούσε τίποτε. Ο μεγάλος αββάς το έβλεπε αλλά δεν έλεγε τίποτε. Ποτέ δεν στράφηκε στον 'Ιωάννη να του κάνει κάποια παρατήρηση. Να ρωτήσει εκείνος γι' αυτόν.

Φέτος λοιπόν ήταν η τέταρτη φορά της επίσκεψής τους. Οι λογισμοί και τα προβλήματα είχαν και πάλι σωρευτεί. Ο άγιος ήταν η λύση και η παρηγοριά τους.

Μήπως πρέπει να φεύγουμε;’ ρώτησε σεμνά και με συστολή ο Ίωάννης. Αν αργήσουμε θα μας πάρει το βράδυ και θα κινδυνέψουμε’.

Σηκώθηκαν. Μάζεψαν τα πράγματά τους που τα είχαν αφήσει παράμερα και με ζωντάνια κατευθύνθηκαν στον προορισμό τους.

Κάποτε έφτασαν. Ο Άντώνιος σαν να τους περίμενε και ήταν έξω από το καλύβι του.

Καλώς τους άγιους πατέρες’, φώναξε ευδιάθετα. Είχατε καλή πορεία;’

Με τις ευχές σου, δόξα τω Θεώ’, είπε ο π. Άββακούμ. Γέροντα, παρακαλούσαμε τον Κύριο να σε βρούμε εδώ και υγιή’, ξανάπε. Σοῦ φέραμε και κάποια παξιμάδια και χορταρικά, από αυτά που τρως’.

Ευλογημένο το όνομα του Θεού’, είπε ο άγιος. Καλοδεχούμενα, αφού είναι προσφορά της αγάπης και της καρδιάς σας. Να’ στε ευλογημένοι κι εσείς’.

Τους υποδέχτηκε ο άγιος και τους φίλεψε ο,τι είχε στο φτωχό καλύβι του. ΄Αφού λίγο ξεκουράστηκαν ήρθε κατευθείαν στο θέμα: Τί είναι αυτό που σας απασχολεί αυτήν την φορά, αδελφοί μου; Γιατί και πάλι υποβληθήκατε σ’ αυτόν τον μεγάλο κόπο, να επισκεφθείτε τον αχρείο δούλο του Θεού Άντώνιο;’

Άββά, σε ευχαριστούμε για την αγάπη σου’, πήρε τον λόγο ο π. Βαρνάβας. Κάθε φορά ο λόγος σου χύνεται σαν βάλσαμο στις ψυχές μας και φεύγουμε με μεγάλη παρηγοριά και δύναμη. Νιώθουμε από την άλλη ότι οι προσευχές σου μας συνοδεύουν όλη την χρονιά και μας ανοίγουν δρόμο εκεί που άλλοτε ήμασταν στο σκοτάδι. Μα, αυτήν την φορά θέλω να σε ρωτήσω για κάτι που με ταλαιπωρεί και δεν με αφήνει να ησυχάσω ολάκερες βραδιές. Σαν να έχει κολλήσει η σκέψη μου σ’ αυτό και μου δημιουργεί μεγάλη αναταραχή’.

Για τι πράγμα πρόκειται;’ ρώτησε με μεγάλο ενδιαφέρον ο Άντώνιος και τα μαύρα μάτια του γεμάτα από αγάπη κοίταξαν ίσια στα μάτια του π. Βαρνάβα.

Γέροντα, πως να το πω; Διαβάζω στον λόγο του Θεού για τα πονηρά πνεύματα που μας πολεμούν, ενώ βλέπω την δική μου καθημερινά αδυναμία. Πως, πατέρα μου, θα μπορέσω να αντιμετωπίσω τον διάβολο και τα όργανά του; Με πιάνει μια

λιποψυχία και έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θα μπορέσω να περάσω από τα τελώνια, όταν θα φεύγει η ψυχή μου από το ρυπαρό σώμα μου. Η κόλαση μου έχει γίνει εφιάλτης. Νιώθω ήδη ότι βρίσκομαι εκεί και βασανίζομαι χωρίς επιστροφή και διέξοδο. Γέροντα, είμαι φοβισμένος και απελπισμένος'. Σταμάτησε ο καλόγερος και δάκρυα άρχισαν να αυλακώνουν το πρόσωπό του, που είχε γείρει κατάκοπο προς τα κάτω.

Σαν φωνή από τον ουρανό ακούστηκε μετά από λίγο η φωνή του αγίου: Μήν ανησυχείς, παιδί μου. Ο πειρασμός του πονηρού σου δημιουργεί όλη αυτήν την κατάσταση. Γιατί αυτό μόνο μπορεί να κάνει ο τρισκατάρατος: να δημιουργεί φόβο. Ο φόβος είναι το κλίμα και η ατμόσφαιρά του. Καταβάλλεται ο άνθρωπος από αυτόν, χάνει την ανδρειοσύνη του, είναι έτοιμος να υποταχτεί. Το ίδιο δεν συμβαίνει και στα ανθρώπινα; Τι κάνει ένας εχθρός για να υποτάξει τον αντίπαλο; Προσπαθεί να του δημιουργήσει φόβο. Να τον κάνει να πιστέψει ότι ο ίδιος είναι μεγαλύτερος και ισχυρότερος από αυτόν. Αν του δημιουργήσει κλίμα ηττοπάθειας, ήδη τον έχει στο χέρι. Η υποδούλωσή του είναι θέμα μικρού χρόνου. Αυτή λοιπόν είναι και η τακτική του διαβόλου. Να δημιουργήσει φόβο στην ψυχή. Κι όταν δει τον φόβο σ' αυτήν, τότε είναι εύκολο να την οδηγήσει στα νύχια του.

Έκτός όμως από φόβο δεν μπορεί να προκαλέσει κάτι άλλο στον άνθρωπο ο διάβολος. Γιατί δεν έχει την εξουσία. Και μάλιστα σ' εμάς τους βαπτισμένους χριστιανούς. Μη ξεχνάς, αδελφέ μου, ότι ο διάβολος είναι ένας ηττημένος, αφότου ήλθε ο Χριστός μας. Ο Χριστός τον κατήργησε και τον εξαφάνισε. Αν εξακολουθεί και υπάρχει και δρα, είναι γιατί 'Εκείνος τον αφήνει και τον αξιοποιεί για το λυτρωτικό Του έργο. Ποτέ δηλαδή ο Θεός δεν καταστρέφει τα δημιουργήματά Του, έστω κι αν πρόκειται για τον διάβολο, και ποτέ βεβαίως δεν μας αφήνει απροστάτευτους. Λοιπόν, ο διάβολος δεν είναι ανεξέλεγκτος. Ο,τι δράση παρουσιάζει είναι η δράση που του επιτρέπει ο Κύριος, κι αυτό για το καλό μας. Αν ήταν στην εξουσία του διαβόλου θα μας είχε αφανίσει όλους, ως ανθρωποκτόνος απαρχής. 'Αλλά δεν έχει, είπαμε, την εξουσία.

Είπα, όμως, ότι δεν έχει εξουσία ιδίως σε εμάς τους βαπτισμένους. Και εδώ θέλω, αδελφοί μου', στράφηκε και στους άλλους ο άγιος Γέροντας, νά προσέξετε ιδιαιτέρως. Γιατί αν καταλάβουμε αυτό που μας έδωσε ο Θεός με το άγιο βάπτισμά μας, θα δούμε ότι έχουμε την λύση όλων των πνευματικών προβλημάτων

μας στα χέρια μας. Θέλω να πω', ανασηκώθηκε λίγο ο Γέροντας και άλλαξε λίγο στάση, ότι με το βάπτισμα γίναμε μέλη του Χριστού. Κλαδιά στο δέντρο που είναι 'Εκείνος. Ναός του Αγίου Πνεύματός Του. Η σχέση μας δηλαδή με τον Χριστό είναι μια σχέση άμεση και ουσιαστική. Είμαστε, θα λέγαμε, η προέκτασή Του. Δεν είναι άλλο πια ο Χριστός και άλλο εμείς. Είδατε πως ο μεγάλος απόστολος Παύλος το λέει; Το σώμα μας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και γι' αυτό δεν ανήκουμε στον εαυτό μας, αλλά στον Θεό. Δεν ζω εγώ, σημειώνει αλλού, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός.

Αυτό σημαίνει ότι ο λογισμός μας δεν πρέπει να αποπροσανατολίζεται σε λογισμούς του πονηρού. Ο λογισμός μας πρέπει να δένεται, να είναι κολλημένος πράγματι, στην αλήθεια που αποκάλυψε για εμάς ο Ιδιος: Του ανήκουμε και είμαστε κομμάτι Του. Που να σταθεί λοιπόν ο φόβος και η απελπισία; Που να αφεθούμε έτσι στην κυριαρχία της κόλασης ως ζωής που μας περιμένει; Το μυαλό και η καρδιά μας στον Χριστό και μόνο σ' Αυτόν. Αυτή είναι η λύση και η διέξοδος σε όλα. Και τότε, κατά πόσο σκεφτόμαστε και αγαπάμε τον Κύριο και κατά πόσο φανερώνουμε αυτήν την αγάπη μας απέναντι στον συνάνθρωπό μας που είναι μια άλλη παρουσία δική Του, αρχίζουμε και αισθανόμαστε σε όλη την ύπαρξή μας την χάρη Του, και στην ψυχή και στο σώμα μας. Το μυστικό λοιπόν της πνευματικής ζωής είναι να είμαστε στραμμένοι πάντοτε με αγάπη προς τον Κύριο. Να νιώθουμε την δωρεά που μας έκανε με το βάπτισμά μας. Γι' αυτό και μας τρέφει έπειτα και με το σώμα Του και το αίμα Του'.

Είπε ο Γέροντας και σκούπισε τα μάτια του που είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα αγάπης και ευγνωμοσύνης προς τον Κύριο.

Γέροντα, παρόμοιες σκέψεις ταλαιπωρούν και εμένα', ψιθύρισε με συστολή και βαθύ σεβασμό και ο π. 'Αββακούμ. Μέ τα λεγόμενά σου πήρα απάντηση και στους δικούς μου ταραγμένους λογισμούς και προβληματισμούς. Καταλαβαίνω ότι πράγματι είναι πειρασμός του Πονηρού να μην μένουμε στην βασική εντολή του Θεού μας, δηλαδή να Τον αγαπάμε με όλη την καρδιά και την ψυχή μας, όπως το ίδιο και τον συνάνθρωπό μας. Τώρα συνειδητοποιώ ότι δίνοντας ώθηση στην σκέψη και την καρδιά μου να βρίσκομαι εκεί που είναι η εντολή Του, δεν υπάρχουν περιθώρια για άλλους λογισμούς πειρασμικούς. Γέροντα, σε ευχαριστώ και σε παρακαλώ να συνεχίσεις να προσεύχεσαι για εμάς. Είμαστε τόσο αδύναμοι',

αναστέναξε με πόνο.

Ο νεώτερος καλόγερος, ο π. Ἰωάννης, δεν έλεγε και πάλι τίποτε. Φαινόταν καταναυγμένος κι ήταν αλλοιωμένη η όψη του, σαν να αντίκρυζε ένα υπερκόσμιο φως. Το βλέμμα του κοιτούσε πότε στο χώμα, εκεί που καθόταν, και πότε το ύψωνε με λαχτάρα στο πρόσωπο του Ἄντωνίου. Το στόμα του όμως το κρατούσε κλειστό.

Ο άγιος δεν άντεξε αυτήν την φορά. Παιδί μου', του είπε, οί άλλοι όλα τα προηγούμενα χρόνια, όπως και φέτος, έρχονται και κάθε φορά κάτι με ρωτάνε. Ἐσύ έρχεσαι και ποτέ δεν μου θέτεις κάποιον προβληματισμό σου. Δεν θέλεις κάτι να με ρωτήσεις; Κάνεις που κάνεις τον κόπο, γιατί δεν εκμεταλλεύεσαι την ευκαιρία; Δεν είναι κόπος για εμένα να απαντώ σε ο,τι ταλαιπωρεί τον αδελφό μου. Για μένα, ο καθένας από εσάς είναι και ένας Χριστός. Οπως το είπαμε και προηγουμένως για το βάπτισμά μας. Το αναφέρει όμως και ο λόγος του Θεού ήδη από την Παλαιά Διαθήκη: Είδες τον αδελφό σου, είδες Κύριον τον Θεόν σου. Μη φοβάσαι λοιπόν ότι θα με κουράσεις. Χαρά μου είναι η βοήθεια, όταν μπορώ να την προσφέρω. Πες λοιπόν και συ τον προβληματισμό σου'.

Ἄββά', ψιθύρισε ο π. Ἰωάννης. Βεβαίως έχω και εγώ λογισμούς με τους οποίους παλεύω. Βεβαίως αντιμετωπίζω κινδύνους στην πνευματική μου ζωή. Ἄλλά από την μια έχω τους καλούς εδώ αδελφούς μου, οι οποίοι με τα δικά τους ερωτήματα εκφράζουν και τους δικούς μου προβληματισμούς, οπότε οι απαντήσεις που παίρνουν ισχύουν και για εμένα. Ἄλλά από την άλλη...'. Κοντοστάθηκε ο καλόγερος. Ἄπό την άλλη...' ξανάπε, χωρίς να ολοκληρώσει.

Ἄπό την άλλη;' ρώτησε ο μέγας Ηλιος και το βλέμμα του και πάλι σαν ακτίνα ιλαρού φωτός χείδεψε το ταπεινό πλάσμα του Θεού.

Ἄπό την άλλη, αρκεί μοι το βλέπειν σε, Πάτερ. Μου αρκεί να σε βλέπω, Πατέρα. Με μόνη την θωριά σου σβήνονται όλες οι απορίες μου και οι προβληματισμοί μου. Σαν να βλέπω τον ίδιο τον Θεό και την αγάπη Του. Και νιώθω ότι δεν υπάρχουν πια ερωτήματα. Μπροστά σου τα καταλαβαίνω όλα'.

Εν' αεράκι φάνηκε να φυσάει απαλά εκείνη την ώρα και μια γλυκιά αύρα δροσιάς τύλιξε τους πνευματοφόρους συνομιλητές, φέρνοντας μian απόκοσμη ευωδία σαν από πανάκριβο μύρο. Αν κανείς τους έβλεπε από κάποια απόσταση, θα έβλεπε ότι

και οι τρεις με τον μεγάλο αββά ανάμεσά τους ήταν μέσα σ' ένα γαλαζόλευκο φως που όμοιό του στην γη δεν μπορεί κανείς να αντικρύσει.

Πηγή εδώ

Οι τρεις Καλόγεροι και ο Άγιος Αντώνιος

Πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη

Σταμάτησαν σ' ένα ξέφωτο να ξεποστάσουν. Προσπάθησαν να βρουν λίγη σκιά, κάτω από τα αραιά φύλλα κάποιων μικρών δέντρων. Ο ήλιος φαινόταν να τους είχε τσακίσει. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από το μέτωπό τους, ενώ οι μανδύες τους κολλούσαν πάνω στα κουρασμένα κορμιά τους. Και οι τρεις έκαναν την ίδια κίνηση: έβγαλαν γρήγορα το φλασκί από το ταγάρι τους και το σήκωσαν στα διψασμένα χείλη τους. Άνασήκωσαν λίγο από το κεφάλι τους και τον μαύρο

σκούφο τους.

Δόξα Σοι, ο Θεός', ακούστηκε ψιθυριστή η φωνή τους.

Σε λίγο φτάνουμε στον προορισμό μας', είπε με ανακούφιση ο μεγαλύτερος, ο π. 'Αββακούμ, ένας λιοκαμένος καλόγερος μεσαίου αναστήματος που τώρα έπαιρναν τα γένια του λίγο ν' ασπρίζουν.

'Ελπίζουμε να βρούμε και πάλι τον Γέροντα, όπως και πέρσι', συμπλήρωσε ο νεώτερος, ο π. 'Ιωάννης, ψηλός και αρκετά αδύνατος αυτός, με αραιά λεπτά μαύρα γένια.

Ο Γέροντας δεν φεύγει από την καλύβη του ποτέ, εκτός κι αν συντρέξει πολύ μεγάλη ανάγκη', πήρε τον λόγο ο τρίτος, ο π. Βαρνάβας, ο πιο εύσωμος από τους άλλους καστανογένης καλόγερος, με ρόζους στα χέρια από τις πολλές χειρωνακτικές εργασίες.

Να, σαν την περίπτωση πριν λίγα χρόνια, που έμαθε για τους χριστιανούς που διώκονταν λόγω της πίστης τους στην 'Αλεξάνδρεια. Ενωσε την ανάγκη, είπε, να πάει να τους δει, να τους παρασταθεί, να προσευχηθεί για την καλή ομολογία τους. Κι ακόμη να τους ενισχύσει με την δική του παρουσία. Ολοι δα ξέρουν την μεγάλη φήμη του ως αγίου. Και μόνο η εμφάνισή του στην δίκη τους - ας την πούμε δίκη βέβαια - έκανε τους υποψήφιους μάρτυρες να πάρουν μεγάλο θάρρος. Ακουσα μάλιστα ότι και ο ίδιος ο κριτής σαν να φοβήθηκε που τον είδε μπροστά του. Θα επέτρεπε φαίνεται ο Κύριός μας το φως της αγιότητάς του να το δει κι εκείνος. Σαν φωτιά που κατακαίει βεβαίως', έσπευσε αμέσως να συμπληρώσει.

Επεσε σιωπή για λίγο. Η ανάσα τους όλο και γινόταν και πιο ήσυχη και κανονική. Η ανάπαυση και το νερό ανανέωναν τις δυνάμεις τους. Βυθίστηκε ο καθένας στις σκέψεις του.

Ήταν γνωστοί μεταξύ τους. Ἀσκήτευαν και οι τρεις σε κοντινές αποστάσεις, αλλά εκείνο που τους ένωσε περισσότερο ήταν όταν πριν μερικά χρόνια αποφάσισαν να πάνε να επισκεφτούν μαζί τον μεγάλο Γέροντα, τον Ἀντώνιο. Ο καθένας είχε τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους, αλλά και οι τρεις ενώνονταν κάτω από τον κοινό παρανομαστή: η χάρη του αγίου να τους καθοδηγήσει στα δύσκολα μονοπάτια της ζωής που είχαν διαλέξει να ακολουθήσουν.

Είχαν ξεκινήσει με ενθουσιασμό. Κάποιοι λιγοστοί ασκητές στα περίχωρα των χωριών τους τους γοήτευσαν στην επιλογή της αφιερωμένης ζωής. Εβλεπαν έντονα την διαφορά που είχαν αυτοί από τους άλλους χριστιανούς του κόσμου. Οι κοσμικοί χριστιανοί με τους οποίους ζούσαν, όπως άλλωστε και οι ίδιοι, χριστιανοί ήταν βεβαίως, αλλά σαν να τους έλειπε κάτι: δεν υπήρχε εκείνη η μυστική χαρά που φαίνεται να βγαίνει μέσα από την καρδιά, για την οποία διάβαζαν στα ευαγγέλια και τις επιστολές των αποστόλων. Στους πολλούς ήταν έντονη η στροφή στα πράγματα του κόσμου. Οι δουλειές τους τους απορροφούσαν. Τα προβλήματα της οικογένειάς τους τους κατέβαλλαν. Μια μελαγχολία και μια κατήφεια γυρόφερνε την μίζερη ζωή τους. Κι όταν συνάντησαν αυτούς τους ασκητές, που απομακρύνθηκαν απ' τους άλλους σαν μια αντίδραση στον αποχρωματισμένο χριστιανισμό τους, κι είδαν την χαρά που ανέβλυζε από τα μάτια τους, ένιωσαν σαν να τους καλούσε ο Θεός να γίνουν σαν κι αυτούς. Ναι, ποθούσαν μια ζωή αφιερωμένη στον Κύριο.

Το έκαναν, αλλά μετά από κάποιο διάστημα άρχισαν τα προβλήματα. Λογισμοί άρχισαν να τους τυραννούν με αποτέλεσμα να τους οδηγούν σε σύγχυση. Το ξεκάθαρο προηγουμένως τοπίο γινόταν τώρα θολό μέσα στην ψυχή τους. Η απελπισία άρχισε να εμφανίζεται δειλά στην αρχή, πιο έντονα έπειτα, στην ζωή τους, χωρίς να ξέρουν ακριβώς τι γίνεται. Η απειρία στην πνευματική ζωή έδειχνε φανερά τα σημάδια της. Κατέφυγαν γι' αυτό στους ασκητές της περιοχής τους. Ἀλλά οι απαντήσεις τους δεν γέμισαν την καρδιά. Δεν τους πληροφόρησαν όσο ήθελαν. Τότε ήταν που σκέφτηκαν τον μεγάλο άγιο. Ο αββάς Ἀντώνιος φάνταζε σαν η μόνη λύση. Θεοφιλή' τον ονόμαζαν όλοι. Ήταν βεβαιωμένο ότι αυτός ήξερε τα μυστικά της καρδιάς, και μάλιστα δοσμένα από τον ίδιο τον Χριστό. Και το αποφάσισαν. Ετοιμάστηκαν να πάνε να τον δουν, να τον συναντήσουν, να τον ρωτήσουν. Και το έκαναν μια φορά, δυό φορές, τρεις φορές. Γιατί στον άγιο βρήκαν αυτό που έψαχναν: ο αββάς Ἀντώνιος τους έδινε κάθε φορά ο,τι διψούσε η καρδιά τους. Και το συγκλονιστικότερο: χωρίς κάποιες φορές καν να τον

ρωτήσουν. Ο φωτισμένος από το Πνεύμα του Θεού νους του διέβλεπε τα μύχια της ψυχής τους.

Κάθε φορά όμως ρωτούσαν οι δύο μεγαλύτεροι. Ο π. 'Αββακούμ και ο π. Βαρνάβας. Αυτοί, ίσως λόγω και του μεγαλύτερου θάρρους από την ηλικία τους έθεταν τα ζητήματα της πνευματικής ζωής τους. Το τι τους απασχολούσε κάθε φορά με τους λογισμούς τους. Τους πειρασμούς που αντιμετώπιζαν από τις δαιμονικές επιθέσεις. Τις τρικλοποδιές που τους έβαζε ο πονηρός με τα εκ δεξιών όπλα. Ο νεώτερος, ο π. 'Ιωάννης, άκουγε και δεν ρωτούσε τίποτε. Ο μεγάλος αββάς το έβλεπε αλλά δεν έλεγε τίποτε. Ποτέ δεν στράφηκε στον 'Ιωάννη να του κάνει κάποια παρατήρηση. Να ρωτήσει εκείνος γι' αυτόν.

Φέτος λοιπόν ήταν η τέταρτη φορά της επίσκεψής τους. Οι λογισμοί και τα προβλήματα είχαν και πάλι σωρευτεί. Ο άγιος ήταν η λύση και η παρηγοριά τους.

Μήπως πρέπει να φεύγουμε;' ρώτησε σεμνά και με συστολή ο 'Ιωάννης. Αν αργήσουμε θα μας πάρει το βράδυ και θα κινδυνέψουμε'.

Σηκώθηκαν. Μάζεψαν τα πράγματά τους που τα είχαν αφήσει παράμερα και με ζωντάνια κατευθύνθηκαν στον προορισμό τους.

Κάποτε έφτασαν. Ο 'Αντώνιος σαν να τους περίμενε και ήταν έξω από το καλύβι του.

Καλώς τους άγιους πατέρες', φώναξε ευδιάθετα. Είχατε καλή πορεία;'

Με τις ευχές σου, δόξα τω Θεώ', είπε ο π. 'Αββακούμ. Γέροντα, παρακαλούσαμε τον Κύριο να σε βρούμε εδώ και υγιή', ξανάπε. Σοῦ φέραμε και κάποια παξιμάδια και χορταρικά, από αυτά που τρως'.

Ευλογημένο το όνομα του Θεού', είπε ο άγιος. Καλοδεχούμενα, αφού είναι προσφορά της αγάπης και της καρδιάς σας. Να' στε ευλογημένοι κι εσείς'.

Τους υποδέχτηκε ο άγιος και τους φίλεψε ο,τι είχε στο φτωχό καλύβι του. 'Αφού

λίγο ξεκουράστηκαν ήρθε κατευθείαν στο θέμα: Τί είναι αυτό που σας απασχολεί αυτήν την φορά, αδελφοί μου; Γιατί και πάλι υποβληθήκατε σ' αυτόν τον μεγάλο κόπο, να επισκεφθείτε τον αχρείο δούλο του Θεού 'Αντώνιο;'

'Αββά, σε ευχαριστούμε για την αγάπη σου', πήρε τον λόγο ο π. Βαρνάβας. Κάθε φορά ο λόγος σου χύνεται σαν βάλσαμο στις ψυχές μας και φεύγουμε με μεγάλη παρηγοριά και δύναμη. Νιώθουμε από την άλλη ότι οι προσευχές σου μας συνοδεύουν όλη την χρονιά και μας ανοίγουν δρόμο εκεί που άλλοτε ήμασταν στο σκοτάδι. Μα, αυτήν την φορά θέλω να σε ρωτήσω για κάτι που με ταλαιπωρεί και δεν με αφήνει να ησυχάσω ολάκερες βραδιές. Σαν να έχει κολλήσει η σκέψη μου σ' αυτό και μου δημιουργεί μεγάλη αναταραχή'.

Για τι πράγμα πρόκειται;' ρώτησε με μεγάλο ενδιαφέρον ο 'Αντώνιος και τα μαύρα μάτια του γεμάτα από αγάπη κοίταξαν ίσια στα μάτια του π. Βαρνάβα.

Γέροντα, πως να το πω; Διαβάζω στον λόγο του Θεού για τα πονηρά πνεύματα που μας πολεμούν, ενώ βλέπω την δική μου καθημερινά αδυναμία. Πως, πατέρα μου, θα μπορέσω να αντιμετωπίσω τον διάβολο και τα όργανά του; Με πιάνει μια λιποψυχία και έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν θα μπορέσω να περάσω από τα τελώνια, όταν θα φεύγει η ψυχή μου από το ρυπαρό σώμα μου. Η κόλαση μου έχει γίνει εφιάλτης. Νιώθω ήδη ότι βρίσκομαι εκεί και βασανίζομαι χωρίς επιστροφή και διέξοδο. Γέροντα, είμαι φοβισμένος και απελπισμένος'. Σταμάτησε ο καλόγερος και δάκρυα άρχισαν να αυλακώνουν το πρόσωπό του, που είχε γείρει κατάκοπο προς τα κάτω.

Σαν φωνή από τον ουρανό ακούστηκε μετά από λίγο η φωνή του αγίου: Μήν ανησυχείς, παιδί μου. Ο πειρασμός του πονηρού σου δημιουργεί όλη αυτήν την κατάσταση. Γιατί αυτό μόνο μπορεί να κάνει ο τρισκατάρατος: να δημιουργεί φόβο. Ο φόβος είναι το κλίμα και η ατμόσφαιρά του. Καταβάλλεται ο άνθρωπος από αυτόν, χάνει την ανδρειοσύνη του, είναι έτοιμος να υποταχτεί. Το ίδιο δεν συμβαίνει και στα ανθρώπινα; Τι κάνει ένας εχθρός για να υποτάξει τον αντίπαλο; Προσπαθεί να του δημιουργήσει φόβο. Να τον κάνει να πιστέψει ότι ο ίδιος είναι μεγαλύτερος και ισχυρότερος από αυτόν. Αν του δημιουργήσει κλίμα ηττοπάθειας, ήδη τον έχει στο χέρι. Η υποδούλωσή του είναι θέμα μικρού χρόνου. Αυτή λοιπόν είναι και η τακτική του διαβόλου. Να δημιουργήσει φόβο στην ψυχή. Κι όταν δει τον φόβο σ' αυτήν, τότε είναι εύκολο να την οδηγήσει στα νύχια του.

Έκτός όμως από φόβο δεν μπορεί να προκαλέσει κάτι άλλο στον άνθρωπο ο διάβολος. Γιατί δεν έχει την εξουσία. Και μάλιστα σ' εμάς τους βαπτισμένους χριστιανούς. Μη ξεχνάς, αδελφέ μου, ότι ο διάβολος είναι ένας ηττημένος, αφότου ήλθε ο Χριστός μας. Ο Χριστός τον κατήργησε και τον εξαφάνισε. Αν εξακολουθεί και υπάρχει και δρα, είναι γιατί Έκείνος τον αφήνει και τον αξιοποιεί για το λυτρωτικό Του έργο. Ποτέ δηλαδή ο Θεός δεν καταστρέφει τα δημιουργήματά Του, έστω κι αν πρόκειται για τον διάβολο, και ποτέ βεβαίως δεν μας αφήνει απροστάτευτους. Λοιπόν, ο διάβολος δεν είναι ανεξέλεγκτος. Ο,τι δράση παρουσιάζει είναι η δράση που του επιτρέπει ο Κύριος, κι αυτό για το καλό μας. Αν ήταν στην εξουσία του διαβόλου θα μας είχε αφανίσει όλους, ως ανθρωποκτόνος απαρχής. Άλλά δεν έχει, είπαμε, την εξουσία.

Είπα, όμως, ότι δεν έχει εξουσία ιδίως σε εμάς τους βαπτισμένους. Και εδώ θέλω, αδελφοί μου', στράφηκε και στους άλλους ο άγιος Γέροντας, νά προσέξετε ιδιαιτέρως. Γιατί αν καταλάβουμε αυτό που μας έδωσε ο Θεός με το άγιο βάπτισμά μας, θα δούμε ότι έχουμε την λύση όλων των πνευματικών προβλημάτων μας στα χέρια μας. Θέλω να πω', ανασηκώθηκε λίγο ο Γέροντας και άλλαξε λίγο στάση, ότι με το βάπτισμα γίναμε μέλη του Χριστού. Κλαδιά στο δέντρο που είναι Έκείνος. Ναός του Αγίου Πνεύματός Του. Η σχέση μας δηλαδή με τον Χριστό είναι μια σχέση άμεση και ουσιαστική. Είμαστε, θα λέγαμε, η προέκτασή Του. Δεν είναι άλλο πια ο Χριστός και άλλο εμείς. Είδατε πως ο μεγάλος απόστολος Παύλος το λέει; Το σώμα μας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος και γι' αυτό δεν ανήκουμε στον εαυτό μας, αλλά στον Θεό. Δεν ζω εγώ, σημειώνει αλλού, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός.

Αυτό σημαίνει ότι ο λογισμός μας δεν πρέπει να αποπροσανατολίζεται σε λογισμούς του πονηρού. Ο λογισμός μας πρέπει να δένεται, να είναι κολλημένος πράγματι, στην αλήθεια που αποκάλυψε για εμάς ο Ιδιος: Του ανήκουμε και είμαστε κομμάτι Του. Που να σταθεί λοιπόν ο φόβος και η απελπισία; Που να αφεθούμε έτσι στην κυριαρχία της κόλασης ως ζωής που μας περιμένει; Το μυαλό και η καρδιά μας στον Χριστό και μόνο σ' Αυτόν. Αυτή είναι η λύση και η διέξοδος σε όλα. Και τότε, κατά πόσο σκεφτόμαστε και αγαπάμε τον Κύριο και κατά πόσο φανερώνουμε αυτήν την αγάπη μας απέναντι στον συνάνθρωπό μας που είναι μια άλλη παρουσία δική Του, αρχίζουμε και αισθανόμαστε σε όλη την ύπαρξή μας την

χάρη Του, και στην ψυχή και στο σώμα μας. Το μυστικό λοιπόν της πνευματικής ζωής είναι να είμαστε στραμμένοι πάντοτε με αγάπη προς τον Κύριο. Να νιώθουμε την δωρεά που μας έκανε με το βάπτισμά μας. Γι' αυτό και μας τρέφει έπειτα και με το σώμα Του και το αίμα Του'.

Είπε ο Γέροντας και σκούπισε τα μάτια του που είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα αγάπης και ευγνωμοσύνης προς τον Κύριο.

Γέροντα, παρόμοιες σκέψεις ταλαιπωρούν και εμένα', ψιθύρισε με συστολή και βαθύ σεβασμό και ο π. 'Αββακούμ. Μέ τα λεγόμενά σου πήρα απάντηση και στους δικούς μου ταραγμένους λογισμούς και προβληματισμούς. Καταλαβαίνω ότι πράγματι είναι πειρασμός του Πονηρού να μην μένουμε στην βασική εντολή του Θεού μας, δηλαδή να Τον αγαπάμε με όλη την καρδιά και την ψυχή μας, όπως το ίδιο και τον συνάνθρωπό μας. Τώρα συνειδητοποιώ ότι δίνοντας ώθηση στην σκέψη και την καρδιά μου να βρίσκομαι εκεί που είναι η εντολή Του, δεν υπάρχουν περιθώρια για άλλους λογισμούς πειρασμικούς. Γέροντα, σε ευχαριστώ και σε παρακαλώ να συνεχίσεις να προσεύχεσαι για εμάς. Είμαστε τόσο αδύναμοι', αναστέναξε με πόνο.

Ο νεώτερος καλόγερος, ο π. 'Ιωάννης, δεν έλεγε και πάλι τίποτε. Φαινόταν καταθυγμένος κι ήταν αλλοιωμένη η όψη του, σαν να αντίκρυζε ένα υπερκόσμιο φως. Το βλέμμα του κοιτούσε πότε στο χώμα, εκεί που καθόταν, και πότε το ύψωνε με λαχτάρα στο πρόσωπο του 'Αντωνίου. Το στόμα του όμως το κρατούσε κλειστό.

Ο άγιος δεν άντεξε αυτήν την φορά. Παιδί μου', του είπε, οί άλλοι όλα τα προηγούμενα χρόνια, όπως και φέτος, έρχονται και κάθε φορά κάτι με ρωτάνε. 'Εσύ έρχεσαι και ποτέ δεν μου θέτεις κάποιον προβληματισμό σου. Δεν θέλεις κάτι να με ρωτήσεις; Κάνεις που κάνεις τον κόπο, γιατί δεν εκμεταλλεύεσαι την ευκαιρία; Δεν είναι κόπος για εμένα να απαντώ σε ο,τι ταλαιπωρεί τον αδελφό μου. Για μένα, ο καθένας από εσάς είναι και ένας Χριστός. Οπως το είπαμε και προηγουμένως για το βάπτισμά μας. Το αναφέρει όμως και ο λόγος του Θεού ήδη από την Παλαιά Διαθήκη: Είδες τον αδελφό σου, είδες Κύριον τον Θεόν σου. Μη φοβάσαι λοιπόν ότι θα με κουράσεις. Χαρά μου είναι η βοήθεια, όταν μπορώ να την προσφέρω. Πες λοιπόν και συ τον προβληματισμό σου'.

'Αββά', ψιθύρισε ο π. 'Ιωάννης. Βεβαίως έχω και εγώ λογισμούς με τους οποίους παλεύω. Βεβαίως αντιμετωπίζω κινδύνους στην πνευματική μου ζωή. 'Αλλά από την μια έχω τους καλούς εδώ αδελφούς μου, οι οποίοι με τα δικά τους ερωτήματα εκφράζουν και τους δικούς μου προβληματισμούς, οπότε οι απαντήσεις που παίρνουν ισχύουν και για εμένα. 'Αλλά από την άλλη...'. Κοντοστάθηκε ο καλόγερος. 'Από την άλλη...' ξανάπε, χωρίς να ολοκληρώσει.

'Από την άλλη;' ρώτησε ο μέγας Ηλιος και το βλέμμα του και πάλι σαν ακτίνα ιλαρού φωτός χείδεψε το ταπεινό πλάσμα του Θεού.

'Από την άλλη, αρκεί μοι το βλέπειν σε, Πάτερ. Μου αρκεί να σε βλέπω, Πατέρα. Με μόνη την θωριά σου σβήνονται όλες οι απορίες μου και οι προβληματισμοί μου. Σαν να βλέπω τον ίδιο τον Θεό και την αγάπη Του. Και νιώθω ότι δεν υπάρχουν πια ερωτήματα. Μπροστά σου τα καταλαβαίνω όλα'.

Εν' αεράκι φάνηκε να φυσάει απαλά εκείνη την ώρα και μια γλυκιά αύρα δροσιάς τύλιξε τους πνευματοφόρους συνομιλητές, φέρνοντας μιαν απόκοσμη ευωδία σαν από πανάκριβο μύρο. Αν κανείς τους έβλεπε από κάποια απόσταση, θα έβλεπε ότι και οι τρεις με τον μεγάλο αββά ανάμεσά τους ήταν μέσα σ' ένα γαλαζόλευκο φως που όμοιό του στην γη δεν μπορεί κανείς να αντικρύσει.

Πηγές: synodoiporia.blogspot.gr - pgdorbas.blogspot.gr